

[Jørgen Jørgensen.]

om de afgørende vigtige Opgaver, der ligger for.

Vi har fra Det radikale Venstres Side af al Evne søgt at tilvejebringe et Grundlag for et Samarbejde Partierne imellem, som kunde sætte Arbejdet i Gang, men hidtil er det ikke lykkedes. Statsministeren har ikke gjort noget alvorligt Forsøg paa at faa en Samling paa et bredere Grundlag i Stand — det Grundlag, han indbød Socialdemokratiet til Forhandling paa, var jo aldeles uegnet som Forhandlingsgrundlag, og enhver kunde paa Forhaand sige sig selv, at det vilde være umuligt at opnaa en Samling paa de Vilkaar —, og jeg beklager, at Socialdemokratiet heller ikke har ydet noget virkeligt Bidrag til, at et Arbejde kunde komme i Gang, der kunde føre til en Samling paa bredt Grundlag.

Fra alle Sider er det erkendt, vel stærkest af den højtærede Udenrigsminister, hvor betydningsfuldt det er, at der er Enighed i Befolkningen og i Rigsdagen om det sydslesvigske Spørgsmaal. Efter Oktobernotens Vedtagelse udtalte Udenrigsministeren her i Tinget den 30. Oktober i Fjor:

„Jo mere samlet Danmark staar om den Politik, der skal føres, med des større Kraft kan de danske Synspunkter gøres gældende udadtil.“

Og dette er saa uimodsigelig rigtigt. Derfor maatte det være alles Pligt, men først og fremmest Statsministerens, at bidrage til, at det danske Folk sluttede op om det Standpunkt, som er Rigsdagens Standpunkt, som er fastslaaet som Regeringens Standpunkt i denne Sag, men Statsministeren har gjort det modsatte. Ved Taler Landet over har han Gang paa Gang udtalt sig paa en saadan Maade, at han vidste, det maatte kalde paa Modsigelse fra det Flertal paa Rigsdagen, som stod bag 19. Oktober-Noten, den Note, der er Grundlaget for Danmarks Politik i Sydslesvigspørgsmaalet. Det er 19. Oktober-Noten, der er Grundlaget for Regeringens Sydslesvigpolitik. Det er i denne Note, at Danmark over for de allierede Magter fremfører det danske Folks Ønsker og Krav i et Spørgsmaal, der er livsvigtigt for det danske Folk. Regeringen hæfter for det Standpunkt, Noten er Udtryk for. Havde Statsministeren ment, at dette Standpunkt ikke opfylder det, som Sydslesvigs

Danske har Krav paa, maatte han have sagt til, da Oktobernoten blev udformet, men det gjorde Statsministeren ikke. Han accepterede Notens Indhold. I en Tale her i Tinget den 5. December 1946 har Statsministeren selv forklaret, hvordan Noten blev til. Statsministeren udtalte:

„Noten er fremkommet gennem en fri Forhandling, hvor een Part maaske har ønsket eet Ordvalg, eet Indhold, og andre har ønsket noget andet. Resultatet er blevet en Overenskomst, og det er den, der gælder uden Tillæg eller Fradrag.“

Men naar det er Notens Ord, der gælder uden Tillæg eller Fradrag, hvordan er det da muligt, at den samme Statsminister, der siger dette inde paa Rigsdagen, ude i Landet siger noget helt andet?

Til at begynde med forklarede Statsministeren, at han havde eet Standpunkt, naar han talte som Statsminister, og et andet, naar han talte som Privatmand. Som Statsminister forfægtede han de Synspunkter, som indeholdtes i 19. Oktober-Noten, uden Tillæg eller Fradrag. Naar han talte ved politiske Møder ude i Landet, talte han som Privatmand, og saa havde han et andet, videregaaende Standpunkt. Denne Dobbelttilværelse tror jeg dog Statsministeren har opgivet. Det er dog vist efterhaanden gaaet op for ham, at det var en uværdig og umulig Stilling, han havde bragt sig selv i.

Efter at dette Dobbeltstandpunkt er opgivet, er Statsministeren gaaet over i en ny Stilling. Nu taler han under sin Stillings Ansvar som Statsminister og erkender, at det Standpunkt, han forfægter, er ikke Oktobernotens, men ligger ud over, hvad den indeholder, ud over, hvad Rigsdagens Flertal staar samlet om. Og nu begrunder Statsministeren sit Standpunkt med, at dette videregaaende Standpunkt gælder over for Befolkningen her i Landet; Noten uden Tillæg eller Fradrag gælder fremdeles udadtil.

Mon Statsministeren dog ikke efterhaanden kan indse, at heller ikke denne Dobbeltstilling kan opretholdes? Hvad vil Udlandet, som Regeringen paa Landets Vegne henvender sig til, mene om noget saadant? Jeg bebrejder naturligvis ikke Statsministeren, at han har et andet Standpunkt i Sydslesvigspørgsmaalet, end jeg har, men saa maa Statsministeren fastholde dette Standpunkt, naar Sagen er til Afgø-